

TAG JER NU SAMMEN, SKILSMISSEFORÆLDRE!

Af: Kirsas Johansen Dechlis, juni 2014

Det pibler frem med historier om familieidyllen, der erstattes af familiebylden. Der er forældre, som går så langt, at de dræber sig selv og/eller deres børn i fordelingskampen om børnene.

Jeg forstår at midt i en skilsmisse er alle sind og følelser i kog, der skal siges farvel til drømme, håb og en masse forestillinger om, hvad familielivet ville indeholde. Er en skilsmisse i gang, så er der svigt, skuffelse og bristede hjerter i spil.

Det er ikke nemt, det er hårdt, det er sørgeligt. Det er et sammensurium af reaktioner, der skal gennemleves, især når der er børn med i kabal.

Dog er mit opråb her: TAG JER FOR POKKER SAMMEN!

Mødre beklager sig over fædre, der betaler for lidt i børnepenge. Hold op! DU har fået lov til at være mest sammen med børnene. Intet beløb kan erstatte det faderen har mistet i forhold til dagligt samvær med sine børn.

Fædre beklager sig over, at de skal betale for meget i børnepenge. Hold op! Du har et ansvar i forhold til, at du har været deltagende i at sætte et barn i verden, der skal have de bedste muligheder for bolig, mad, tøj på kroppen. Og tro mig, din tidligere partner tager et kæmpe slæb i forhold til dagligt at varetage barnets behov.

Fædre og mødre diskuterer, hvem der skal have forældremyndigheden. Hey, er I begyndt at diskutere dette, så har alle parter tabt. Især børnene, I nogle skilsmissec familier er eneforældremyndighed det bedste for børnene, i andre er det fælles forældremyndighed.

Eneforældremyndighed betyder i sin simple forstand, at I som forældre ikke formår at samarbejde optimalt, og at jeres manglende evne til det, går så meget ud over børnene, at det er bedst, at de små ikke står midt imellem mor og far med samarbejdsproblemer og dermed loyalitetsproblematikker, der opstår i den situation.

Der skal to til tango, og ingen af parterne er uskyldige, hvis et samarbejde ikke fungerer. Fungerer samarbejdet ikke optimalt er det en ansvarlig beslutning at erkende, at dette er vi ikke gode nok til, derfor lægges beslutningerne over til den ene part, så vi ikke skader vores børn mere med vores manglende evne til at samarbejde.

Er der en af forældrene, der har bedst mulighed for at varetage den opgave, så udbyttet bliver bedst for børnene?

Helt basalt. Kan I ikke få samarbejdet til at fungere, så stil jer selv følgende spørgsmål:

1. Hvem kan sætte sig bedst ind i barnets behov? Dvs. Forstår barnets gråd, ansigtsudtryk, tale hurtigt og bedst.
2. I hvilken af forældrenes verden indgår barnet mest? Fx. I hvilken forælders tankesæt indgår barnet mest, også når barnet ikke er til stede?
3. Hvilken forælder forstår bedst at placere sig, så barnets behov for at aflæse forældrenes ansigtstræk imødekommes? Hvilken forælder er bedst til at "stå klar", når barnet har brug for øjenkontakt?
4. Hvilken forælder bakker bedst op om barnets mulighed for at udforske sin omverden? Hvilken forælder støtter barnet bedst i sin nysgerrige undersøgelse af alt omkring sig?
5. Hvilken forælder kan give de bedste rammer? Hvem kan bedst skabe struktur i forhold til arbejde, bolig, søskende? Hvilken forælder kan tilbyde størst mulighed for forudsigelighed i barnets tilværelse?
6. Hvilken forælder opfatter barnet mest realistisk? Kan forælderen se barnets egen personlighed? Mangel på denne kan vise sig ved udsagn som "Nu skaber du dig bare, fordi du er træt" eller "Du er ikke sulten, du vil bare have opmærksomhed". Eller barnet tillægges negative egenskaber og/eller overdrevet positive egenskaber.
7. Hvilken forælder er mest selvkørende? For dermed at minimere risikoen for at barnet kommer til at skulle dække forældrens behov for omsorg og hjælp. Kan ses i udtryk som: "Kom lige og sid hos mor. Mor er lidt ked af det", "Hent lige til...., til far"
8. Hvilken forælder har mest mulighed for at tilgodese barnets behov for afhængighed? Hvilken forælder kan være sammen med barnet mest?
9. Hvilken forælder forstår barnets udvikling og udviklingstrin bedst? Hvem har den største viden på dette område?
10. Hvilken forælder formår ikke at latterliggøre, vise foragt, afvise, straffe, appellere, blive skuffet, blive fornærmet eller udvise ligegyldighed, når barnet ikke lever op til den voksnes forventning?
11. Hvilken forælder engagerer sig mest i samspil med barnet? Hvem formår bedst at undgå, overdrevet engagement,

manglende engagement eller negativt engagement?

12: Hvilken forælder prioriterer mest barnets grundlæggende behov, frem for sine egne behov? Hvilken forælder formår bedst at tilsidesætte sine egne sociale, arbejdsrelaterede, økonomiske behov osv.?

13: Hvilken forælder bærer bedst sin egen smerte, så barnet ikke kommer til at bære forældrenes smerte? Hvem kan være positiv overfor barnet, midt i sin egen krise?

Ved besvarelse af disse spørgsmål, formår I at have fokus på barnets behov, frem for jeres egne. Kan I slet ikke blive enige, så bed nogen om hjælp til at lave denne vurdering.

Og husk så lige: "At have forældremyndigheden over et barn betyder, at man har pligt til at drage omsorg for barnet". Omsorg omfatter også barnets behov for to forældre, og barnets behov har forældremyndighedsindehaveren pligt til at kæmpe for. Pligt til konstant at have barnets behov forrest i alle beslutninger, der skal tages. Pligt til at være fleksibel og kunne ændre rammerne omkring barnet, i takt med at barnets behov ændres. Altså har du forældreretten, så har du pligt til at kæmpe for, at dit barn har den størst mulige tilknytning til den anden forælder!

Forældremyndighed er en pligt ikke et privilegium den ene kan vinde! Vi burde ændre ordet forældreretten, til forældreansvaret. Den, der varetager forældreansvaret, er den forælder med størst forældreevne.

I bund og grund handler alle skærmydslerne om, at forældrene ikke lægger deres egne behov, følelser og ønsker til side og kigger på barnets behov. "Jeg har ikke lyst til" er simpelthen ikke et argument, forældre har råd til, når spørgsmålet drejer sig om barnets bedste.

Den kontrakt underskrev både mor og far uafhængigt af hinanden den dag, de fik et barn.